

IN MEMORIAM KAREL VAN DE WOESTIJNE,

DOOR

JAN R. TH. CAMPERT.

Een hart: oprecht, neerslachtig en vermoeid
en van hoevele driften brandende bezeten,
geteisterd en door lust en pijn vanéengereten —
een wakkere vlam, die onmeedoogend schroeit.

En kéér op kéér den nasmaak van berouw
(asch in den mond) — o schaarsch het troostende vergeten
— ineengestort terzij den verren weg naar Lethe —
der Leië, een roze, de oogen eener vrouw....

Een weergalooze stem, nacht-donker en vervuld
van de geheimen die ons lot regeeren,
dan altijd weer na 't zinderend begeeren
het dooven van dit vuur: bekentenis der schuld....

en soms een helder lied als nimmer werd vernomen,
de laatste stilt' gelijk: zóó zuiver, zóó volkomen.

25-VIII-'29.